Влада — Радам!

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради Української РСР ◆ № 63 ◆ Вівторок, 2 квітня 1991 року ◆ Ціна 5 коп.

Я знав колись одного предивного діда, котрий величав свого півня тільки Петром. Він казав, киваючи на курей: «Петре, не спи, он дівки вже посходилися!»

Згадується тепер той дід.

А ще згадується Наталка Полтавка, котра, пам'ятаєте, на самім початку безсмертної п'єси, зітхала: «Петре, Петре, де ти тепер?»

А Петро — на базарі!

Там за нього від сьогоднішнього дня, — якщо породистий, — дають сто карбованців чи й більш.

Тож нащо йому ті дівчата?!

Віталій ЖЕЖЕРА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ГАРЯЧИЙ ТЕЛЕФОН

Шановні читачі!

10 квітня з 12 до 13.30 ви зможете безпосередньо спілкуватися з Головою Верховної Ради УРСР Л. Кравчуком.

Для цього вам досить підняти телефонну трубку і набрати номер 293-05-09.

Голова Верховної Ради України відповість на всі питання, які вас цікавлять, окрім, звичайно, тих, які вирішуються місцевою владою.

Отже, тел. 293-05-09, 10 квітня, з 12 до 13.30.

Запрошуємо до розмови.

РЕДКОЛЕГІЯ.

Президентам, Головам Верховних Рад союзних республік
Головам Верховних Рад автономних республік
Головам Рад Міністрів, прем'єр-міністрам союзних республік
Головам Рад Міністрів автономних республік

Звертаю вашу увагу на те, що в ряді регіонів країни на деякі товари застосовуються договірні ціни, рівень яких вищий від державних роздрібних цін, передбачених на ці товари Угодою Союзу РСР і республік у питаннях реформи роздрібних цін і соціального захисту населення.

Прошу в інтересах споживачів встановити нові ціни на зазначені товари відповідно до положень Угоди про граничні розміри підвищення державних роздрібних цін.

Президент Союзу Радянських Соціалістичних Республік
М. ГОРБАЧОВ.

ЗРОЗУМІВШИ перехід до ринку як уседозволеність у галузі ціноутворення, місцеві органи влади надали торгівлі право реалізовувати товари для населення по завищених договірних цінах. Це, звісно, не привело до поліпшення постачання необхідними товарами повсякденного вжитку, а навпаки — різко підвищило ціни. За всі недоробки довелося розплачуватися населенню.

Верховна Рада СРСР у своїй постанові зобов'язала Кабінет міністрів СРСР посилити контроль за додержанням державної дисципліни цін, вилучити у підприємств, організацій та місцевих органів надміру одержану виручку від реалізації товарів по завищених цінах.

РАДА Міністрів УРСР прийняла постанову про розробку проекту відтворення Успенського собору в Києво - Печерському державному історико-культурному заповіднику.

Передбачено, що Київський міськвиконком і Держбуд УРСР забезпечать виготовлення і затвердження уже в нинішньому році проектно-кошторисної документації на проведення робіт.

Отже, головна споруда Києво - Печерської лаври постане з руїн. Вона знову стане об'єднуючою домінантою усього архітектурного ансамблю, пов'яже монастирські будівлі і природний ландшафт у єдине композиційне ціле.

Учасникам загальноєвропейської зустрічі парламентаріїв у Мадріді

Вітаю учасників загальноєвропейської зустрічі парламентаріїв у Мадріді. Сподіваюся, що вона успішно завершиться і сприятиме утворенню парламентської асамблеї Наради з питань безпеки та співробітництва в Європі.

Сформування загальноєвропейського парламентського форуму, безсумнівно, стане подією в житті європейського співтовариства народів. Форум буде важливим поповненням структур та інститутів процесу НБСЄ. Заснування парламентської асамблеї в рамках цього процесу відкриє нові можливості для реалізації потенціалу парламентаріїв європейських держав.

Українська РСР поділяє і підтримує ідеї та цілі процесу НБСЄ, рішення його форумів. Як держава, що розташована в центрі європейського континенту, Україна глибоко зацікавлена у зміцненні загальноєвропейського процесу і готова всіляко сприяти його розвитку.

Висловлюю сподівання, що парламентарії Європи з розумінням поставляться до прагнення Української РСР стати безпосередньою учасницею форумів і структур НБСЄ і нададуть їй у цьому належну підтримку.

Інтеграція України у загальноєвропейське міжнародне життя відповідала б інтересам як нашої країни, так і всього європейського співтовариства. Хочу запевнити учасників зустрічі, що Україна готова зробити внесок у розвиток всебічного і плідного співробітництва держав на європейському континенті.

Бажаю учасникам зустрічі успіхів у виконанні своєї місії.

Голова Верховної Ради Української РСР
Л. КРАВЧУК.

м. Київ, 1 квітня 1991 року.

ДАРУНОК УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ

Днями нашу республіку відвідав один з найвідоміших художників Сполучених Штатів Америки Грегорі Перілло. Його прийняв Голова Верховної Ради України Леонід Кравчук. Під час зустрічі американський маляр передав у дар українському народові копію своєї картини, яка називається «Царство миру — нації на покої». На цій картині в алегоричній формі відображене сьогоднішнє прагнення народів світу до миру й добросусідства. За версією художника, людство на живописному полотні зображено у вигляді невинної дитини, оточеної тваринами, які символізують світові держави. Оригінал картини Грегорі Перілло подарував днями Президентові СРСР М. Горбачову. Авторські копії будуть вручені також усім членам Ради Безпеки ООН. Картина, як було наголошено, має нагадувати про те, що основою виживання людства повинно стати мирне співіснування і що тільки в умовах тривалого миру можливе процвітання наших нащадків на Землі.

Звертаючись до голови українського парламенту, Грегорі Перілло зазначив, що чудовим приводом відвідати Україну — члена Організації Об'єднаних Націй — і подарувати її народові копію картини стало створення спільного радянсько-американського підприємства «Динамо — Атлантік». З радянської сторони його заснував футбольний клуб «Динамо» (Київ), з американської — фірма «Атлантік Джей енд Ес Корпорейшн», з якою співпрацює художник. Зазначене підприємство планує запровадити в Радянському Союзі, зокрема на Україні, систему зовнішньої та внутрішньої торгівлі за допомогою пошти. Причому першим кроком у цьому стане розповсюдження по пошті копії картини з автографом автора. Це, на думку організаторів акції, дасть змогу зібрати кошти на допомогу як дітям, що постраждали під час чорнобильської катастрофи, так і тим американським малюкам, які потребують спеціального лікування. «Адже турбота про дітей — це не тільки турбота про наше сьогодення, а й про майбутнє наших народів», — сказав Грегорі Перілло.

На закінчення американський митець побажав народові України, яка прийняла Декларацію про суверенітет, добра і процвітання, а також якнайшвидше зайняти належне місце у світовій співдружності держав.

Леонід Кравчук, приймаючи картину, сердечно подякував художникові за дарунок. Він висловив надію, що і український парламент, і громадяни республіки належно оцінять його дар і ту високу місію посланця миру, яку він виконує. Проблема виживання, підкреслив Голова Верховної Ради, особливо актуальна для народу України ще й тому, що він і понині зазнає на собі наслідки чорнобильського лиха.

На зустрічі були присутні також керівник Секретаріату Верховної Ради УРСР М. Хоменко, інші офіційні особи.

Ігор ГРУШКО.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У Політбюро ЦК КПРС

Політбюро ЦК КПРС під головуванням Генерального секретаря ЦК КПРС М. Горбачова на черговому засіданні розглянуло питання про політичні підсумки референдуму СРСР і завдання партійних організацій. У прийнятій постанові відзначається, що Всесоюзний референдум став великою політичною подією, важливим етапом демократичних перетворень у країні.

У постанові відзначається, що, незважаючи на важкі політичні й економічні умови, в яких проходив референдум, 76 відсотків тих, хто взяв у ньому участь, висловилися за оновлення Союзу, федерацію суверенних республік, за соціалістичний вибір, рівноправність народів, гарантію прав і свобод людини будь-якої національності на всій території країни.

Разом з тим, говориться в документі, викликає стурбованість той факт, що чимала частина виборців сказала «ні», або не взяла участі у голосуванні. Було б неправильно усіх їх зараховувати до противників Союзу. Більша частина з них висловила свою незадоволеність нинішнім станом у суспільстві. Звідси один з найважливіших висновків для всієї практичної діяльності партії — необхідність докорінної зміни ситуації на краще. Треба активніше здійснювати комплекс заходів у сфері економіки. Потрібно зробити все, щоб рішуче проводити в життя антикризову програму, прийняту IV з'їздом народних депутатів СРСР.

Політбюро ЦК КПРС заявило, що в умовах, коли йде жорстка боротьба різних громадських сил за вплив на маси, за їх політичний вибір, КПРС повинна якомога швидше завершити розробку своєї нової програми і опублікувати її проект для обговорення.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради Української РСР

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО

Редколегія:
Олександр БІЛИК заступник головного редактора
Анатолій ГОРЛОВ заступник головного редактора
Олександр ЄМЕЛЬЯНОВ член-кореспондент АН УРСР
Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ
Леонід САМОЙЛЕНКО заступник головного редактора
Борис СИДОРЕНКО заступник головного редактора
Анатолій СОЛОНСЬКИЙ
Віталій СУДДЯ відповідальний секретар

Засновник — Верховна Рада Української РСР.

Адреса редакції: УРСР, 252047 Київ-47, вул. Нестерова, 4
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Голосі України» не завжди збігаються з точкою зору редакції.

Індекс 60955.
Тираж 166.300.
Передплатна ціна на рік 19 крб. 80 коп.

Газета виходить 5 разів на тиждень. У вівторок — на 8 сторінках, середу, четвер п'ятницю та суботу — на 16 сторінках.

НЕМАЄ ЧАСУ БАРИТИСЯ

ГОЛОВА РАДИ МІНІСТРІВ УРСР В. ФОКІН ЗУСТРІВСЯ В ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ З ПРЕДСТАВНИКАМИ ТРУДОВИХ КОЛЕКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВ ЧОРНОЇ МЕТАЛУРГІЇ РЕСПУБЛІКИ

Передусім Голова Ради Міністрів УРСР на власні очі переконався, наскільки тяжка, виснажлива й небезпечна праця у металургів. «Вона не поступається перед працею шахтарів», — цим зауваженням Вітольд Павлович Фокін невипадково розпочав свою зустріч з металургами.

Справа у тому, що приїхав він у Дніпропетровськ на запрошення ЦК профспілки працівників металургійної та гірничовидобувної промисловості України, який кілька останніх місяців наполегливо бив на сполох з приводу критичної ситуації на підприємствах галузі. Хаос в економіці, діючих потужностей, перебої з постачанням металобрухту не минають безслідно. Загрозливо падає виробництво чавуну, сталі й металопрокату, катастрофічно гіршає економічне становище колективів. Ще в січні було заявлено: якщо ситуація не почне мінятися, краху не уникнути...

Шахтарські страйки в березні неймовірно ускладнили ситуацію. Того дня, скажімо, коли В. Фокін перебував у Дніпропетровську, на коксохімічних заводах республіки менш як на добу залишалося запасів вугілля. А 20 доменних печей працювали на «тихому ході». Чимало агрегатів вимушено зупинили або готувалися зупинити на завчасні ремонти, аби вони марно не простоювали. Тож металурги запросили В. Фокіна, щоб висловити урядові республіки свої вимоги.

Металурги розуміють, що сьогодні не можна ультиматумами, погрозами й тиском розв'язувати гострі проблеми. Але не можна й баритися. Тож потрібні витримка і зваженість, відверті й конструктивні діалоги, спільні пошуки виходу з безвихідного становища. Ось на цьому терені й необхідно сконцентрувати нині робітничу свідомість та солідарність.

Навіть зустріч свою з Головою Ради Міністрів УРСР вони назвали не переговорами з главою уряду, як це тепер повелося, а розглядом вимог. «Вимог не надуманих, а таких, які потребують негайного і предметного вирішення», — сказав, до речі, В. Фокін. І взаємно у відповідь на витримку та довір'я металургів додав, що мета його приїзду — глибоко з'ясувати негаразди та біди галузі.

Дніпропетровська зустріч продемонструвала, як треба шукати нині порозуміння з робітничим середовищем. Цей багатообіцяючий момент вписується виключно в актив уряду нашої республіки. Адже В. Фокін зміг розпочати розмову приємним повідомленням: з половини вимог — одинадцяти — вже сьогодні знайдено прийнятні рішення, інші пункти також майже погоджені.

У своєму виступі перед металургами Голова Ради Міністрів УРСР насамперед зосередився на баченні шляхів подолання кризових явищ у галузі. Особливо у зв'язку з переходом її у відання республіки, коли треба, як сказав В. Фокін, «не рахунки зводити з Мінметом СРСР», хоч спадщину він передає невтішну, а «рвати пута централізму» і внутрішніх догм, іти на самостійність трудових колективів, готуватися до роботи в умовах ринку. Вітольд Павлович, познайомивши присутніх з програмою стабілізації економіки і надзвичайних заходів, над якою працює уряд УРСР, чи не вперше виголосив і неординарні пропозиції щодо нової структури управління, які незабаром будуть винесені на розгляд Верховної Ради УРСР. Передбачається, зокрема, відмовитися від могутніх міністерств, взагалі від галузевого принципу управління, коли втручання в діяльність підприємств буде зведено до мінімуму і обмежуватиметься лише координаційними і, звичайно, економічними методами.

І якщо коротко підсумувати дніпропетровську акцію Голови Ради Міністрів УРСР В. Фокіна, то його приїзд явно вселив металургам оптимізм і неабиякі надії. Але, щоб вони здійснились, усім треба, не зволікаючи, напружено, послідовно й відповідально працювати, торувати шлях до нових економічних відносин у республіці. Іншого, справді, не дано, якщо ми хочемо якомога швидше, з меншими втратами виплутатися з кризи.

Микола НЕЧИПОРЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Дніпропетровськ.

У СВОЇЙ ХАТІ — СВОЯ ПРАВДА

Чи можете ви уявити собі таку ситуацію: непрохані гості зайняли одну з кімнат вашої оселі і... люб'язно запросили господарів на входини? Саме така подія сталася у Львові, до того ж на рівні далебі не побутовому.

Якось на адресу обласної Ради народних депутатів надійшло запрошення взяти участь в урочистостях з нагоди відновлення архідієцезії (центру) Римо-католицької церкви і призначення на посаду архієпископа пана Яворського, громадянина Республіки Польща. Всупереч правовим і міжнародним нормам ніхто з ініціаторів цієї безпрецедентної акції, що була продиктована не стільки потребами віруючих, скільки політичною кон'юнктурою, не вважав за потрібне запитати бодай дозволу у господарів.

З приводу цієї події обласна Рада направила листа з рішучим протестом на адресу Президії Верховної Ради УРСР, Міністерства закордонних справ України, генеральному консулу Республіки Польща в Києві, де зокрема зазначено: «Організація львівської архідієцезії відбувається з грубим порушенням суверенітету України, в обхід законних органів влади УРСР та Львівщини як результат закулісних переговорів, з яких виключено безпосередньо зацікавлені сторони. Особливо грубим порушенням суверенітету України є те, що новостворена архідієцезія підпорядковується примасу церкви сусідньої держави, а головою її пропонується громадянин Республіки Польща. Вважаємо, що для організації структури Римо-католицької церкви в Україні доцільним є створення безпосередньо підпорядкованого Ватіканові українського примаства з центром у Києві, яке об'єднувало б віруючих римо - католиків усіх національностей».

Після обміну інформацією через відповідні дипломатичні канали з Міністерства закордонних справ СРСР та посольства Ватікану в Москві надійшло «оригінальне» повідомлення: начебто із Львівською обласною Радою це питання було узгоджено. Ну й ну...

Обласна Рада народних депутатів вважає, що уряд Республіки Польща непричетний до сценарію і режисури цієї закулісної гри. Тоді хто ж? Можливо, хтось із тих трьох мільйонів громадян сусідньої держави, які щороку відвідують Львів переважно заради гендлярських операцій. Матеріальні збитки для регіону від їхніх відвідин, зважаючи на нашу бідність і незахищеність споживчого ринку, не важко підрахувати. Суспільні втрати ж від створення у такий спосіб архідієцезії важко навіть уявити. Коли взяти до уваги високу ціну міжконфесійного миру, якого ледь-ледь вдалося досягти. Коли згадати драматичні сторінки історії відносин двох народів. Так звані «деякі кола» зробили цинічний виклик місцевій владі у Галичині, адже закулісна гра розпочалася невдовзі після прийняття депутатами обласної Ради політичної ухвали «Про єдність українських земель».

Швидше б звести міцний фундамент своєї хати. Не тієї хати, котра скраю, а тієї, у якій — своя правда. Тієї хати, яка гостинно відчинить двері всім людям доброї волі.

Оксана ТЕЛЕНЧІ,
власний кореспондент «Голосу України».
Львів.

Рада Міністрів Української РСР

ПОСТАНОВА

від 28 березня 1991 р. № 73

Про кошти на здійснення компенсаційних виплат населенню у зв'язку з проведенням реформи роздрібних цін

Рада Міністрів Української РСР **постановляє:**

1. Установити, що виплати передбачених постановою Ради Міністрів УРСР від 28 березня 1991 р. № 72 «Про соціальний захист населення у зв'язку з реформою роздрібних цін» компенсаційних населенню провадяться:

а) робітникам, службовцям, колгоспникам, іншим працівникам, включаючи зайнятих на колективних і кооперативних підприємствах, в громадських організаціях, та іноземним громадянам, які перебувають у трудових відносинах на умовах найму з підприємствами, організаціями, установами усіх форм власності, а також працюючим пенсіонерам — за рахунок витрат на виробництво;

б) працівникам соціально-культурних закладів, що перебувають на балансі госпрозрахункових підприємств, а також студентам — стипендіатам підприємств — за рахунок власних коштів цих підприємств без віднесення зазначених витрат на собівартість продукції, робіт і послуг;

в) громадянам, які працюють у бюджетних установах та організаціях, або навчаються в навчальних закладах, що фінансуються з республіканського та місцевих бюджетів, — за рахунок асигнувань по кошторисах видатків;

г) сім'ям з дітьми;

щомісячної допомоги по догляду за дитиною до досягнення нею дворічного віку, на дітей віком від 2 до 6 років, на дітей військовослужбовців строкової служби, на дітей віком до 16 років, інфікованих вірусом імунодефіциту людини або хворих на СНІД, — за рахунок коштів Пенсійного фонду СРСР;

одноразової допомоги при народженні кожної дитини — за рахунок коштів Фонду соціального страхування УРСР;

щомісячної допомоги одиноким матерям (вдовам, вдівцям) із числа колишніх вихованців дитячих будинків (шкіл-інтернатів); одиноким матерям, які мають дітей віком до 6 років, і тим, які мають дітей віком від 6 до 16 років (учнів, які не одержують стипендію, — до 18 років); щомісячних виплат на дітей, які не одержують допомоги, та пенсій за діючою системою соціального забезпечення, віком до 16 років (учнів, які не одержують стипендію, — до 18 років); виплат сім'ям з неповнолітніми дітьми у зв'язку з істотним подорожчанням товарів дитячого асортименту — за рахунок республіканського бюджету;

щомісячної допомоги на дітей, які перебувають під опікою (піклуванням), та на дітей віком до 6 років, батьки яких ухиляються від сплати аліментів, — за рахунок місцевих бюджетів;

д) непрацюючим пенсіонерам пенсій по старості, за вислугу років, по інвалідності, у зв'язку з втратою годувальника, соціальних пенсій, а також надбавок на непрацездатних членів сім'ї, які перебувають на утриманні непрацюючих пенсіонерів і не одержують компенсацій за іншими підставами, — за рахунок коштів Пенсійного фонду СРСР;

є) громадянам, які втратили роботу й заробіток і зареєстровані у державній службі зайнятості як особи, що шукають роботу, а також тим, яких визнано в установленому порядку безробітними, — за рахунок коштів Державного фонду сприяння зайнятості населення.

2. З метою забезпечення фінансовими ресурсами відшкодування населенню додаткових витрат у зв'язку з реформою роздрібних цін створити в складі Республіканського бюджету Української РСР на 1991 рік Фонд соціального захисту населення. Розпорядником цього фонду визначити Міністерство фінансів УРСР.

Установити, що до Фонду соціального захисту населення спрямовуються частина коштів, одержуваних від підвищення роздрібних цін, скорочення бюджетних дотацій на виплату різниці в цінах на окремі види продукції, частина коштів податку з продажів і республіканського позабюджетного фонду стабілізації економіки та додаткові надходження податку з обороту й податку на прибуток у зв'язку з введенням фіксованих регульованих і договірних (вільних) цін.

3. Міністерству фінансів УРСР, Державному комітетові УРСР по економіці, Міністерству праці УРСР, Комітету цін при Раді Міністрів УРСР у двотижневий строк розробити й затвердити порядок формування і використання коштів Фонду соціального захисту населення.

4. Міністерству фінансів УРСР визначити розмір коштів, що підлягають передачі з Фонду соціального захисту населення міністерствам і відомствам УРСР, Раді Міністрів Кримської АРСР, облвиконкомам, Київському і Севастопольському міськвиконкомам на відшкодування додаткових витрат, пов'язаних з підвищенням роздрібних цін, соціальним захистом населення та підвищенням заробітної плати працівникам провідних професій закладів освіти, охорони здоров'я та соціального забезпечення, культури й архівних установ.

5. Міністерству фінансів УРСР разом з Державним комітетом УРСР по економіці та Держагропромом УРСР визначити розміри асигнувань, що підлягають передачі з місцевих бюджетів до республіканського бюджету у зв'язку із скороченням бюджетних дотацій на виплату різниці у цінах на продовольчі товари і послуги та створенням Фонду соціального захисту населення, виходячи з їх обсягів, врахованих при затвердженні нормативів відрахувань від загальнореспубліканських доходів і податків до місцевих бюджетів по областях, містах Києву та Севастополю на 1991 рік.

6. Міністерству фінансів УРСР і Міністерству соціального забезпечення УРСР у двотижневий строк установити порядок і розміри компенсації за рахунок коштів республіканського та місцевих бюджетів видатків щодо реалізації соціально-побутових пільг, у тому числі на придбання і капітальний ремонт транспортних засобів, установлених чинним законодавством для ветеранів війни і праці, інших категорій громадян, а також про порядок розрахунків у зв'язку з цим між відповідними установами і організаціями.

7. Державній податковій інспекції Міністерства фінансів УРСР забезпечити надходження до Фонду соціального захисту населення коштів, визначених у пункті 2 цієї постанови.

8. Міністерству фінансів УРСР:

подати Раді Міністрів УРСР пропозиції про уточнення доходів і видатків Республіканського бюджету УРСР на 1991 рік та внесення відповідних змін і доповнень до Закону УРСР «Про Республіканський бюджет Української РСР на 1991 рік»;

провадити взаємні розрахунки між республіканським бюджетом та місцевими бюджетами по областях, містах Києву і Севастополю, що виплівають з цієї постанови.

Голова Ради Міністрів УРСР
В. ФОКІН.
Керуючий справами Ради Міністрів УРСР
В. ПЄХОТА.

Телеграфним рядком із Хмельницького

РЕФЕРЕНДУМ МІСЦЕВОГО ЗНАЧЕННЯ

У міській Раді давно виношували думку про створення місцевого телебачення. Однак розв'язати проблему не вдавалося через відсутність фінансів. А тому виконком вирішив попросити допомоги у хмельничан. Відтак було проведено опитування. Більшість висловилася за міське ефірне телебачення з встановленням щомісячної абонентної плати до одного карбованця з кожної сім'ї.

І от передачі вже почали виходити в ефір.

ПІДПІЛЬНІ КАРАВАНИ

Компетентними органами затримано двоє громадян Польщі, які намагалися переправити за кордон ліцензійні будматеріали без відповідного дозволу. Дефіцитні дерев'яні бруски, руберойд, оцинковану бляху було відпущено із складів Славутської лісоторгової бази № 2 Ровенської оптово-роздрібної контори «Укрторгматеріали». За допущені порушення директора С. Степанюка арештовано. У ході слідства з'ясувалося, що підпільні каравани за кордон за фіктивними документами проводилися й раніше.

ПИСЬМЕННИКИ ДЕПОЛІТИЗУЮТЬСЯ

На партійних зборах Хмельницької обласної організації Спілки письменників України схвалено рішення про розпуск партійної організації. Комуністи стануть на облік за місцем проживання. Правда, не всі. Відповідальний секретар письменницької організації Микола Федунець написав заяву про вихід з КПРС і здав партквиток.

РЕКОРДНИЙ ВИГРАШ

У супертиражі «Спортлото — 5 з 36» лише 9 чоловік на весь Радянський Союз вгадали по п'ять цифр. Два щасливці — з Хмельниччини. Кожен з них виграв по 111.684 карбованці й одержав право позачергово придбати автомобіль «Волга».

Про такий своєрідний рекорд повідомила газета «Радянське Поділля».

Михайло ВАСИЛАШКО,
власний кореспондент «Голосу України».

Продиктовано в номер

ГОЛОДУЮТЬ СТАХАНОВЦІ

У Києві побувала група донецьких шахтарів — представників страйкуючих. Вони привезли цілий пакет вимог до українського уряду: економічних, соціальних, політичних. Троє з них — Олександр Нагорний, Сергій Фомін та Сергій Метельов голодували на майдані Жовтневої революції. Вони — з шахти імені Стаханова.

На фото: йде збір підписів солідарності з голодуючими.

Фото Ігоря ПЕТРОВА.

Нотатки з приводу

А ПЕРЕДПЛАТА ТРИВАЄ

Здається, засоби масової інформації, які першими відчули подих ринку у вигляді підвищення цін на папір та послуги зв'язку, знову потрапили у незбагненну ситуацію. Справа у тому, що за умов «перехідного періоду» серед збиткових саме ті видання, які досягли у минулому році найвищої популярності.

У популярності, як відомо, лише один сталий показник — тираж. Якщо кількість передплатників зростає, повинен зростати і добробут газети чи журналу. Парадокс у тому, що нині кожен новий передплатник не додає до каси видання, а навпаки призводить до збитків.

Це сталося тому, що наприкінці минулого року, у розпалі передплатної кампанії, багато газет і журналів у потягу до кількісних показників тиражу не зуміли передбачити головного — яким чином впливатиме ринок на весь видавничий процес. Тобто малося на увазі, що ціни, які вже тоді досягли значного рівня, стоятимуть на місці. Одначе цього не сталося. Ціни на папір сьогодні перевищують минулорічні майже вдвічі, зросли і відрахування на послуги зв'язківців. А передплатна ціна за примірник залишилася сталою. Отож, тепер вихід один: або підвищувати ціни на передплату та роздріб, або доплачувати за кожного, хто побажав у цьому році мати в домі газету.

У цій, скажемо так, неоднозначній ситуації різні видання вдалися до різних форм самозахисту. Одні (здебільшого незалежні) припинили передплату на цей рік, інші, які мають економічно потужних засновників, вдаючись до статей Закону про пресу, попросили дотацій. І майже кожне видання на своїх шпальтах віддало належне як паперовим монополістам, так і «грабіжникам» зв'язківцям, вбачаючи у їхніх діях не що інше, як зазіхання на гласність.

Гадаю, ніхто ніяких зазіхань не планував. Відбувається звичайнісінький процес формування ринкових відносин. Причому і сьогодні він поглиблюється і відтворює нові форми впливу.

У цьому можна було пересвідчитись, побувавши на республіканській нараді з питань передплати на 1992 рік, яка відбулася у Міністерстві зв'язку республіки минулої суботи. Звертаючись до представників численних засобів масової інформації, заступник міністра зв'язку В. Боярчук підкреслив, що його відомство ніколи не ставило за мету «пограбування» газет і журналів. Підвищення цін на послуги зв'язку має свої економічні передумови, і в цьому пересвідчився кожен, хто докладніше знайомився з проблемою. На запитання, чи передбачається подальше зростання цін за доставку газет передплатникам, було заявлено, що таке зростання можливе. І це знову-таки не примха зв'язківців, а вимоги ринкових відносин.

Чимало недоречностей було у ході минулої передплати з приводу каталогів. І передусім з боку новоутворених видань. Наприклад, газета зареєстрована як та, що поширюється в межах України, а передплачують її поза межами республіки. Виникає суперечність, яку треба усувати не скаргами на зв'язківців, а суто законним шляхом. Виступаючи перед присутніми на нараді, представник Міністерства зв'язку СРСР зазначив, що всі відносини союзне відомство має лише з республіканським і через нього таки вирішує всі спірні проблеми. Як і те, скільки коштуватиме, скажімо, тепер занесення назви видання до каталогу передплати на газети і журнали, які розповсюджуються в межах Союзу. Названо і орієнтовну суму — 177 карбованців.

На республіканській нараді були також обговорені питання вчасної доставки видань до передплатників, умови договорів між редакціями та зв'язківцями, етики відносин між ними.

Леонід САМОЙЛЕНКО.

НАЧАЛЬСТВО, ЗА КЕРМО!

Знай наших!

Такий заклик пролунав рік тому в Камінь-Каширському районі на Волині. Дехто каже, що спершу був клич: «Комуністи, за кермо!», — але у райкомі підрахували свої ряди й вирішили слів на вітер не кидати.

Почалося все після появи постанови уряду УРСР № 19 від 29.1. 90 р., де йшлося про те, що автомобілі, які пережили амортизаційний строк, можна списувати й продавати населенню. Як тут без підтримки населення? Але в районі начальство люблять. Чим підкріплюється любов? Будь ласка: **за рішенням трудових колективів.** 32 начальники змогли придбати «Волги», УАЗи, ВАЗи, «Ниви», «Москвичі», за кілька сот карбованців-штука.

Пишу оце — і кортить узяти в лапки слова «за рішенням колективів». Але — протоколи й документи в порядку, з печатками. Отже — крапка. А то можна й до суду — за намагання поставити під сумнів оту всенародну любов. Правда, помічник прокурора району Л. Ленфер каже, що на багатьох зборах питання ставилось приблизно так: «Хто проти, щоб наш начальник купив «Волгу»?». Нині навіть старенька бабуся в черзі за сірниками відкрито критикує Президента, а то якийсь начальник! Правда, Президент далеко, а з начальником треба щоранку вітатися.

Отже, кого в районі найдужче люблять? Директорів лісгоспзагу, комбікормового, консервного та хлібозаводу, побуткомбінату, ПТУ, а також голів колгоспів, головних інженерів і т. д. От народ і проголосував: нехай голова колгоспу імені Крупської В. Домарецький купить «Волгу» за 1550 карбованців! Нехай депутат облради, голова колгоспу імені Котовського А. Ніщик покладе за «Волгу» 4,5 тисячі! А в колгоспі імені Дзержинського чомусь більше люблять дружину голови Ф. Ходаківського — громада проголосувала: їй машину! А голова колгоспу імені Фрунзе А. Оверчук подбав не лише про себе, а й про водія: собі — «Жигулі» за 480 карбованців, водієві — УАЗ за 795 карбованців. Кажуть: любов — зла! І то правда. Депутат міськради, член виконкому та райкому партії працює ще й директором радгоспу «Осівецький». Було таке, що люди хотіли на зборах увільнити його. Навіть райком партії тоді втручався, мирив. Але у вирішальну хвилину люди не підвели, проголосували: продати директорові УАЗ-452 за 480 карбованців. Ви не думайте, що машини придбали тільки голови колгоспів: у господарстві «Правда» УАЗ купив заступник голови. У ПМК-4 райагробуду машини придбали начальник А. Єсипенко, головний інженер І. Дубель, механік В. Кухтей, виконроб Г. Рябоконь.

Подейкують, що допущено стратегічну помилку: якби машини продали тільки першим особам, було б усе гаразд. А то сім машин продано не начальству. Поганенькі, старенькі, ледь рухались. Ну, думали, стоятимуть у дворі, діти гратимуться. Але ж ні. Б. Біб, колишній механік райагробуду, комуніст, придбав ГАЗ-52 і... перевозив крадені дошки.

Другий секретар Камінь-Каширського райкому партії М. Зімич коментує події так: «Звичайно, списані автомобілі можна було передати в інші організації, а така потреба є. Якось вийшло, що лихий попутав із цими автомобілями. Це сильно вдарило по авторитету партії. Якось не подумали...».

Але ж заступник начальника РВВС В. Дерчак, виступаючи на партгоспактиві, попереджав про це, — ще коли не всіх «лихий попутав»...

Володимир ТАРАСЕНКО,
відповідальний організатор ЦК ЛКСМУ (МДС) по Волинській області.

Чорнобиль

Відкритий л

Час здатний п
Та є події, про
не маємо права
квітня 1986 року
бальної катастро
ті, торкнулася д
більшості людей
ків і континенті
денсувала в собі
відповідальність
мопожертву, бо
їзм — все добр
людині. Розбито
сплюндровано
України, Білорус

Цього року м
віддалилися ві
на Чорнобиль
електрост
наші болі,
тися наша пильн
ємо право бай
від того, що ста
гедією, забуват
які ціною власн
боркували ато
Трагедія мусить
уроком для кож
залежно від нал
чи інших пар
дань, від постів
рогою для при
лінь, а водночас
кожного завжди
справи зважено
но. Майбутні
сять знати усю
гедію, про її п
лідки. Про тих,
сталося. Про ге

Це ж треба

КОС
ЗНАЙШ

Кияни пам'я
погруддя С. К
на вулиці Арт

До Косіора
— звикли.

І раптом, о
ного ранку, С
тійович окашк
ка чомусь дуж
улюблений С
військовий сти

Киянам не
— за одну ніч

Особливо п
хто напе од
бі трох ов
кого алкоголю
ально ходили
картузі й уроч
лися більше

ІДЕ

«Бандера я
залежність Ук
тему твору з
в'ятикласника
сійської мови
Серединської
ньої школи
району А. Ді
мовилися й
ки.

У третій ч
сяць бойкотув
дого вчителя
Райвно отрим
тів від батьк
усунути вчите

— Це пер
мої погляди,
Я розповідав
са, Сахарова,
ни. Відтоді
Відповідно н
мене дітей.

Обговорює
інспектором
дан.

— Я не пр
є вчителі-рух
переслідує.
Миколайович

Продиктовано в номер

ГОЛОДУЮТЬ СТАХАНОВЦІ

У Києві побувала група донецьких шахтарів — представників страйкуючих. Вони привезли цілий пакет вимог до українського уряду: економічних, соціальних, політичних. Троє з них — Олександр Нагорний, Сергій Фомін та Сергій Метельов голодували на майдані Жовтневої революції. Вони — з шахти імені Стаханова.

На фото: йде збір підписів солідарності з голодуючими.

Фото Ігоря ПЕТРОВА.

Чорнобиль

БУДЕ МУЗЕЙ

Відкритий лист до всіх громадян Радянського Союзу та поза його межами

Час здатний поглинати все. Та є події, про які ми, люди, не маємо права забувати. 26 квітня 1986 року — дата глобальної катастрофи, яка, по суті, торкнулася долі і спокою більшості людей усіх материків і континентів. Вона сконденсувала в собі злочинну безвідповідальність і високу самопожертву, боягузтво і героїзм — все добре і зле, що є в людині. Розбито долі людей, сплюндровано родючі землі України, Білорусії і Росії.

Цього року ми на п'ять літ віддалилися від катастрофи на Чорнобильській атомній електрост[illegible]. І трохи [illegible]хли наші болі, [illegible]ала при[illegible]ватися наша пильність. Та чи маємо право байдужіти, втікати від того, що стало нашою трагедією, забувати про людей, які ціною власного життя приборкували атомне полум'я? Трагедія мусить стати суворим уроком для кожного з нас, незалежно від належності до тих чи інших партій, віросповідань, від постів і віку, пересторогою для прийдешніх поколінь, а водночас і закликом до кожного завжди підходити до справи зважено й відповідально. Майбутні покоління мусять знати усю правду про трагедію, про її причини та наслідки. Про тих, з чиєї вини це сталося. Про героїв, які пожертвували здоров'ям і життям заради того, щоб зменшити загрозу.

За п'ять років у світі мільйонними тиражами видруковано безліч газетних і журнальних матеріалів, художніх творів, публіцистичних, наукових і технічних книг.

Достеменно відомо, що тисячі експонатів, фото- і кінодокументів, магнітофонних стрічок сьогодні вкриваються пилом, а колишніх мешканців Чорнобиля, Прип'яті та учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС розкидано по всіх усюдах країни. І ми нічого не знаємо про їх подальшу долю: хто з них живий, а хто вже серед мертвих? Саме тому вважаємо, що прийшов час звернутися до вашої пам'яті і ваших гуманних почуттів.

Управління внутрішніх справ Київської області виступає ініціатором спорудження музею Чорнобиля. Але будемо відверті — власними силами нам цього не зробити. Тому від свого імені, від імені потерпілих і загиблих внаслідок катастрофи звертаємося до всіх з проханням внести у цю справу свою посильну частку.

Усі цінні, на ваш погляд, газетні, журнальні, книжкові матеріали, кіно-, теле-, радіодокументи просимо надсилати на таку адресу: Київ-252, вулиця Межигірська, 8; Управління пожежної охорони УВС Київської області.

Люди щедрої душі та різні організації можуть направити щось із своїх заощаджень на державний розрахунковий рахунок 000341204 МФО 321024 у Київському обласному управлінні Держбанку.

Надіслані вами експонати стануть доступними для кожного відвідувача. А кошти підуть на документальне відтворення всієї трагедії. Завдяки вашій допомозі у музеї зустрічатимуться колишні чорнобильці і ті, хто потребує різнобічної допомоги, хто розшукує близьких і рідних, загублених після подій 1986 року.

Тут можна буде дізнатися про радіаційну обстановку на Україні і в кожному населеному пункті республіки, одержати конкретну кваліфіковану медичну пораду.

Володимир Володін, народний депутат Київської обласної Ради, перший заступник начальника УВС Київської області;

Василь Мельник, начальник Управління пожежної охорони УВС Київської області;

Леонід Телятников, Герой Радянського Союзу, заступник начальника нормативно-технічного відділу Управління пожежної охорони УВС Київської області.

...приводу

...ТА ТРИВАЄ

...ми відчули ... та послуги ... Справа у ...ткових са... ...вніщої по...

...відрахуван... ...зківців. А ... за примір... ... сталою. ... один: або ... на ... перед... ... або допла... ... хто поба... ... мати в до...

... так, неод... ... різні ви... ... до різних ... Одні (зде...) припи... ... на цей рік, ... економічно ... ків, вдаю... ... Закону про ... дотацій. І ... видання на ... віддало на... ... монопо... ...біжникам» ...ючи у їхніх діях не що інше, як зазіхання на гласність.

Гадаю, ніхто ніяких зазіхань не планував. Відбувається звичайнісінький процес формування ринкових відносин. Причому і сьогодні він поглиблюється і відтворює нові форми впливу.

У цьому можна було пересвідчитись, побувавши на республіканській нараді з питань передплати на 1992 рік, яка відбулася у Міністерстві зв'язку республіки минулої суботи. Звертаючись до представників численних засобів масової інформації, заступник міністра зв'язку В. Боярчук підкреслив, що його відомство ніколи не ставило за мету «пограбування» газет і журналів. Підвищення цін на послуги зв'язку має свої економічні передумови, і в цьому пересвідчився кожен, хто докладніше знайомився з проблемою. На запитання, чи передбачається подальше зростання цін за доставку газет передплатникам, було заявлено, що таке зростання можливе. І це знову-таки не примха зв'язківців, а вимоги ринкових відносин.

Чимало недоречностей було у ході минулої передплати з приводу каталогів. І передусім з боку новоутворених видань. Наприклад, газета зареєстрована як та, що поширюється в межах України, а передплачують її поза межами республіки. Виникає суперечність, яку треба усувати не скаргами на зв'язківців, а суто законним шляхом. Виступаючи перед присутніми на нараді, представник Міністерства зв'язку СРСР зазначив, що всі відносини союзне відомство має лише з республіканським і через нього таки вирішує всі спірні проблеми. Як і те, скільки коштуватиме, скажімо, тепер занесення назви видання до каталогу передплати на газети і журнали, які розповсюджуються в межах Союзу. Названо і орієнтовну суму — 177 карбованців.

На республіканській нараді були також обговорені питання вчасної доставки видань до передплатників, умови договорів між редакціями та зв'язківцями, етики відносин між ними.

Леонід САМОЙЛЕНКО.

Це ж треба!

КОСІОР ЗНАЙШОВСЯ

Кияни пам'ятають, як оце погруддя С. Косіора стояло на вулиці Артема.

До Косіора без кашкета — звикли.

І раптом, одного прекрасного ранку, Станіслав Вікентійович окашкетився. Обновка чомусь дуже нагадувала улюблений Сталіним напіввійськовий стиль.

Киянам не хотілося вірити — за одну ніч!

Особливо переживали ті, хто нап[illegible]одні дозвол[illegible]собі трох[illegible]овжити ся[illegible]такого алкоголю. Вони спеціально ходили до Косіора-в-картузі й урочисто присягалися більше не зловживати.

А все було просто.

Не кашкета обміняли. Обміняли Косіора. Того, котрий без кашкета — на того, котрий при ньому.

А той, справжній, — ось він, стоїть на подвір'ї Київської спеціальної науково-реставраційної виробничої майстерні.

Фото Ігоря ПЕТРОВА.

...ТВО, ЗА КЕРМО!

Знай наших!

... Л. Лен... ... багатьох ... ставилось ... «Хто проти, ... купив ... навіть ста... ...рзі за сір... ... критикує ... якийсь на... ... Президент ...ником тре... ...ся.

...йоні най... ... Директорів ...бікормового, ... хлібозаводу, ... ПТУ, а та... ...ів, голов... ... д. От на... ...: нехай го... ...ені Крупсь... ...ий купить ... карбован... ...ат облради, ... імені Котов... ... покладе за ...ї! А в кол... ...ржинського ...юблять дру... ... Ходаківсько... ...голосувала: їй машину! А голова колгоспу імені Фрунзе А. Оверчук подбав не лише про себе, а й про водія: собі — «Жигулі» за 480 карбованців, водієві — УАЗ за 795 карбованців. Кажуть: любов — зла! І то правда. Депутат міськради, член виконкому та райкому партії працює ще й директором радгоспу «Осівецький». Було таке, що люди хотіли на зборах увільнити його. Навіть райком партії тоді втручався, мирив. Але у вирішальну хвилину люди не підвели, проголосували: продати директорові УАЗ-452 за 480 карбованців. Ви не думайте, що машини придбали тільки голови колгоспів: у господарстві «Правда» УАЗ купив заступник голови. У ПМК-4 райагробуду машини придбали начальник А. Єсипенко, головний інженер І. Дубель, механік В. Кухтей, виконроб Г. Рябоконь.

Подейкують, що допущено стратегічну помилку: якби машини продали тільки першим особам, було б усе гаразд. А то сім машин продано не начальству. Поганенькі, старенькі, ледь рухались. Ну, думали, стоятимуть у дворі, діти гратимуться. Але ж ні. Б. Біб, колишній механік райагробуду, комуніст, придбав ГАЗ-52 і... перевозив крадені дошки.

Другий секретар Камінь-Каширського райкому партії М. Зімич коментує події так: «Звичайно, списані автомобілі можна було передати в інші організації, а така потреба є. Якось вийшло, що лихий попутав із цими автомобілями. Це сильно вдарило по авторитету партії. Якось не подумали...».

Але ж заступник начальника РВВС В. Дерчак, виступаючи на партгоспактиві, попереджав про це, — ще коли не всіх «лихий попутав»...

Володимир ТАРАСЕНКО, відповідальний організатор ЦК ЛКСМУ (МДС) по Волинській області.

Прецедент

ІДЕОЛОГІЧНА ДВІЙКА

«Бандера як борець за незалежність України» — таку тему твору запропонував дев'ятикласникам вчитель російської мови й літератури Серединської неповної середньої школи Чернігівського району А. Дідович. Учні відмовилися й отримали двійки.

У третій чверті понад місяць бойкотували уроки молодого вчителя п'ятикласники. Райвно отримав чимало листів від батьків з вимогою усунути вчителя.

— Це переслідування за мої погляди, — каже він.— Я розповідав учням про Стуса, Сахарова, історію України. Відтоді все й почалося Відповідно настроїли щодо мене дітей.

Обговорюємо ситуацію з інспектором райвно В. Богдан.

— Я не проти Руху. У нас є вчителі-рухівці, ніхто їх не переслідує. Але ж Анатолій Миколайович перетворює заняття на пропаганду своїх поглядів, часто ігнорує тематику уроків. Ясна річ, підручники застаріли, так на те ж і вчитель! Знайди інший, ідеологічно нейтральний матеріал.

— Чи буде задоволено вимоги батьків щодо звільнення вчителя?

— Не маємо такого права. Але я не знаю, як йому працюватиметься в школі. З його предметів лиш кілька учнів 5—9 класів мають четвірки. Між ним і дітьми конфронтація. Я їздила до школи й просила їх відвідувати уроки. Школярі послухалися. Але ж і А. Дідович повинен уважніше до них ставитися. Кому потрібна ця ідеологічна війна?

Справді, двійками не збудиш любові до поезії.

Сергій ПАВЛЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».
Чернігівська область.

ЗЕМЛЯК ВІЗЬМЕ НА РОБОТУ

Уряд Німеччини вирішив виділити понад 7 мільярдів марок на будівництво житла для радянських офіцерів, які залишають країну. Воно буде споруджуватися на території Союзу безпосередньо німецькими фахівцями. Але планують залучити і наших майстрів. Зокрема закарпатських, які мають репутацію не найгірших у галузі.

У Мукачеві вже відкрито офіс для прийому на роботу бажаючих. Кожному, хто підписує контракт, гарантоване тимчасове житло, триразове харчування і платня в розмірі 10 тисяч марок.

Цікаво, що ініціатором відкриття у місті над Латорицею згадуваної контори став уродженець Мукачевого Й. Цвінглер — нині представник німецької фірми, яка будуватиме житло для офіцерів.

Микола ГОРВАТ, власний кореспондент «Голосу України».
Закарпатська область.

ДО Б...

Хоч, здається... майже без виня... на Україні наст... си, греко-като... цього не відчули... вони моляться ... повітрі. Громад... ва зверталася д... них інстанцій, а... ла дружну відм... нові часи таки ... войовничого ... органи влади ... підтримки певн... Прикладом та... слугує Київськ... де багато депут... тів готові зроб... ливе для УАПЦ... не поворухнуть ... католиків, бо в...

НО... КОЛИ...

Чемпіонат СРС... 4 тур: «Локомот... лург» — 2:0, «Ш... мір» — 0:0, «... «Арарат» — 2:0, ... «Спартак» (Влади... «Чорноморець» ... (Київ) — 0:1... (Мінськ) — ЦСКА... ро» — «Динамо... 1:0.

ЦСКА
Дніпро
Шахтар
Арарат
Торпедо
Спартак М.
Металіст
Чорноморець
Динамо К.
Динамо Мн.
Локомотив
Памір
Металург
Спартак В.
Пахтакор
Динамо М.

Удар Брошина... ни до завершен... ніс перемогу ЦС... Але вихід лідер... був коротким. У... му турі армійці ... «Дніпро» в мане... матч команд, я... турнірну таблиц... в умовах, що ма... ширення до ... — футбол.

Дніпряни до... (хоч і з мінімал... перегралі моско... мо» (відзначивс... лини Шахов). Піс... Одесі тренер мо... Альтман подав ... Грою в Дніпропе... вав Микола Гонт... в ФК «Динамо»... дше за все, ...

ДАВНІ ЗНАЙО...

ПОГО...

Як повідомили ... пденту з Гідр... у найближчі дві ... іні без опадів. ... тах та Приазов'... роткочасні дощі...

ГОЛОС України

БУДЕ МУЗЕЙ

ст до всіх громадян Радянського Союзу та поза його межами

...пинати все. ...ми, люди, ...абувати. 26 — дата гло... яка, по су... і спокою ...сіх матери... Вона скон... очинну без... високу са... ство і геро... зле, що є в ...олі людей, ...ючі землі ...і Росії.

...на п'ять літ ...катастрофи ...атомний ...рохи ...хли ...при... ва... ь. Та чи ма... кіти, втікати ...нашою тра... ро людей, ...життя при... полум'я? ...ати суворим ...о з нас, не... ...ості до тих ...віроспові... ку, пересто... ...шних поко... закликом до ...ходити до ...відповідаль... ...оління му... ...вду про тра... ...нні та нас... ...ієї вини це ...ів, які по...

жертвували здоров'ям і життям заради того, щоб зменшити загрозу.

За п'ять років у світі мільйонними тиражами видруковано безліч газетних і журнальних матеріалів, художніх творів, публіцистичних, наукових і технічних книг.

Достеменно відомо, що тисячі експонатів, фото- і кінодокументів, магнітофонних стрічок сьогодні вкриваються пилом, а колишніх мешканців Чорнобиля, Прип'яті та учасників ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС розкидано по всіх усюдах країни. І ми нічого не знаємо про їх подальшу долю: хто з них живий, а хто вже серед мертвих? Саме тому вважаємо, що прийшов час звернутися до вашої пам'яті і ваших гуманних почуттів.

Управління внутрішніх справ Київської області виступає ініціатором спорудження музею Чорнобиля. Але будемо відверті — власними силами нам цього не зробити. Тому від свого імені, від імені потерпілих і загиблих внаслідок катастрофи звертаємося до всіх з проханням внести у цю справу свою посильну частку.

Усі цінні, на ваш погляд, газетні, журнальні, книжкові матеріали, кіно-, теле-, радіодокументи просимо надсилати на таку адресу: Київ-252, вулиця Межигірська, 8; Управління пожежної охорони УВС Київської області.

Люди щедрої душі та різні організації можуть направити щось із своїх заощаджень на державний розрахунковий рахунок 000341204 МФО 321024 у Київському обласному управлінні Держбанку.

Надіслані вами експонати стануть доступними для кожного відвідувача. А кошти підуть на документальне відтворення всієї трагедії. Завдяки вашій допомозі у музеї зустрічатимуться колишні чорнобильці і ті, хто потребує різнобічної допомоги, хто розшукує близьких і рідних, загублених після подій 1986 року.

Тут можна буде дізнатися про радіаційну обстановку на Україні і в кожному населеному пункті республіки, одержати конкретну кваліфіковану медичну пораду.

Володимир Володін, народний депутат Київської обласної Ради, перший заступник начальника УВС Київської області;
Василь Мельник, начальник Управління пожежної охорони УВС Київської області;
Леонід Телятников, Герой Радянського Союзу, заступник начальника нормативно-технічного відділу Управління пожежної охорони УВС Київської області.

...ОР ...ВСЯ

...ть, як оце ...ра стояло ... кашкета ...о прекрас... ...слав Вікен... ся. Обнов... нагадувала ...іним напів... ...лося вірити ...кивали... ті, ...озвол... ...сі ся... та... Вони специ... Косіора-в... присяга... ...зловживати.

А все було просто.

Не кашкета обміняли. Обміняли Косіора. Того, котрий без кашкета — на того, котрий при ньому.

А той, справжній, — ось він, стоїть на подвір'ї Київської спеціальної науково-реставраційної виробничої майстерні.

Фото **Ігоря ПЕТРОВА.**

Такі справи

ДО БОГА ЧИ ДО ПОРОГА?

Хоч, здається, для всіх, майже без винятку, конфесій на Україні настали нові часи, греко-католики Києва цього не відчули. Два роки вони моляться на свіжому повітрі. Громада УГКЦ Києва зверталася до різноманітних інстанцій, але отримувала дружну відмову. Однак нові часи таки настали: від войовничого атеїзму деякі органи влади перейшли до підтримки певних конфесій. Прикладом такого підходу слугує Київська міськрада, де багато депутатів-демократів готові зробити усе можливе для УАПЦ, але пальцем не поворухнуть заради грекокатоликів, бо вони, мовляв, не православні, а значить — «не наші», не козацької віри. Директор Інституту археології АН УРСР, голова УТОПІК, академік комуніст П. Толочко доводить депутатам протилежне. Точиться наукова дискусія. Тим часом УГКЦ й справді церква не козацька, бо визнає Римського Першосвященика і досі дотримується рішень Берестейської Унії 1696 року.

Отже — дискутують.

А «чужі» віруючі стоять на вулиці Покровській, у Києві, під церквою св. Покрови, переданою православним, і чекають. На що?

Віталій САЄНКО.

Футбол

НОВЕ «АМПЛУА» КОЛИШНЬОГО ЗАХИСНИКА

Чемпіонат СРСР, вища ліга, 4 тур: «Локомотив» — «Металург» — 2:0, «Шахтар» — «Памір» — 0:0, «Торпедо» — «Арарат» — 2:0, «Металіст» — «Спартак» (Владикавказ) — 2:0, «Чорноморець» — «Динамо» (Київ) — 0:1, «Динамо» (Мінськ) — ЦСКА — 0:1, «Дніпро» — «Динамо» (Москва) — 1:0.

	В	Н	П	М	О
ЦСКА	4	0	0	12—2	8
Дніпро	3	1	0	4—1	7
Шахтар	2	3	0	5—2	7
Арарат	3	0	2	3—4	6
Торпедо	2	1	1	7—4	5
Спартак М.	2	0	1	4—3	4
Металіст	2	0	2	3—5	4
Чорноморець	1	2	1	4—2	4
Динамо К.	1	2	1	4—5	4
Динамо Мн.	1	1	2	4—4	3
Локомотив	1	1	2	5—8	3
Памір	0	3	1	1—2	3
Металург	1	0	3	2—5	2
Спартак В.	0	2	2	3—7	2
Пахтакор	0	1	2	2—4	1
Динамо М.	0	1	3	2—7	1

Удар Брошина за три хвилини до завершення матчу приніс перемогу ЦСКА в Мінську. Але вихід лідера на повітря був коротким. Уже в наступному турі армійці прийматимуть «Дніпро» в манежі. Шкода, бо матч команд, які очолюють турнірну таблицю, проходитиме в умовах, що мають приблизне відношення до гри, назва якої — футбол.

Дніпряни досить упевнено (хоч і з мінімальним рахунком) переграли московське «Динамо» (відзначився на 29-й хвилині Шахов). Після невдачі в Одесі тренер москвичів Семен Альтман подав у відставку. Грою в Дніпропетровську керував Микола Гонтар. Але днями в ФК «Динамо» (Москва), швидше за все, з'явиться новий головний тернер. У списку претендентів значився і вільнюсець Беньямінас Зелькявічюс, і Адамас Голодець, який і раніше працював у цьому колективі. Але остаточне рішення може бути найнесподіванішим.

Матч з Дніпропетровська транслювало телебачення України. Але не він, як відомо, стояв у програмі. Річ у тім, що керівництво «Чорноморця», вірніше, його новий президент Вячеслав Лещук (зі слів тележурналістів), наклав вето на показ поєдинку одеситів з київським «Динамо». Колись Лещук був хорошим захисником, можливо, стане й знаним президентом. Але, гадаю, не з того він починає свою діяльність.

Таке рішення пояснюється бажанням заповнити трибуни стадіону. Мовляв, пряма трансляція відвернула б глядачів від спортспоруди. Все це викликає сумнів. Адже «Чорноморець» вдало зіграв у попередньому турі. А до киян у чорноморській «перлині» завжди ставляться з любов'ю і пошаною. Тому, переконаний, що і за умов телетрансляції ті ж 30 тисяч болільників прийшли б на затишний стадіон.

А переможцями вийшли гості. Вирішальний гол у них забив на 10-й хвилині Заєць. Стався, на жаль, й неприємний випадок. Після потужного удару одесита Третяка (55-а хвилина) м'яч влучив у голову київського воротаря Кутепова, який змушений був залишити поле і його замінив Жидков...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ДАВНІ ЗНАЙОМІ. Фото Леоніда ПІДЛУЖНОГО.

Прецедент

...ЛОГІЧНА ДВІЙКА

...орець за не... ...ні» — таку ...опонував де... ...итель ро... ...літератури ...овної серед... ...рнігівського ...ч. Учні від... ...имали двій...

...понад мі... ...уроки моло... ...икласники. ...чимало лис... ...вимогою ...дування за ...каже він.— ...ям про Сту... ...орію Украї... й почалося ...ойли щодо ...ситуацію з ...но В. Бог... ...Руху. У нас ...їх не ...ж Анатолій ...творює за...

няття на пропаганду своїх поглядів, часто ігнорує тематику уроків. Ясна річ, підручники застаріли, так на те ж і вчитель! Знайди інший, ідеологічно нейтральний матеріал.

— Чи буде задоволено вимоги батьків щодо звільнення вчителя?

— Не маємо такого права. Але я не знаю, як йому працюватиметься в школі. З його предметів лиш кілька учнів 5—9 класів мають четвірки. Між ним і дітьми конфронтація. Я їздила до школи й просила їх відвідувати уроки. Школярі послухалися. Але ж і А. Дідович повинен уважніше до них ставитися. Кому потрібна ця ідеологічна війна?

Справді, двійками не збудиш любові до поезії.

Сергій ПАВЛЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Чернігівська область.

ЗЕМЛЯК ВІЗЬМЕ НА РОБОТУ

Уряд Німеччини вирішив виділити понад 7 мільярдів марок на будівництво житла для радянських офіцерів, які залишають країну. Воно буде споруджуватися на території Союзу безпосередньо німецькими фахівцями. Але планують залучити і наших майстрів. Зокрема закарпатських, які мають репутацію не найгірших у галузі.

У Мукачеві вже відкрито офіс для прийому на роботу бажаючих. Кожному, хто підписує контракт, гарантоване тимчасове житло, триразове харчування і платня в розмірі 10 тисяч марок.

Цікаво, що ініціатором відкриття у місті над Латорицею згадуваної контори став уродженець Мукачевого И. Цвінглер — нині представник німецької фірми, яка будуватиме житло для офіцерів.

Микола ГОРВАТ,
власний кореспондент «Голосу України».
Закарпатська область.

ПОГОДА

Як повідомили нашому кореспонденту з Гідрометеоцентру, у найближчі дві доби на Україні без опадів. Лише в Карпатах та Приазов'ї 3 квітня короткочасні дощі. Вітер західний з переходом у південно-східний, 5—10 метрів за секунду. Температура вдень 7—13 градусів тепла, вночі від 3 морозу до 3 градусів тепла.

По Києву та області сьогодні вдень без опадів. Вітер західний, 5—10 метрів за секунду. Температура 7—12 градусів тепла.

Дайджест

КОЛОДЯЗЬ ДЛЯ ХЕРСОНА

Стверджують, що цей колодязь біля селища Сонячного може забезпечити питною водою 400-тисячне населення Херсона, де сьогодні відчувається її дефіцит.

За ініціативою депутатів міськради проведено попереднє обстеження колодязя, що зберігає свою таємницю от уже кілька десятиліть. Старожили свідчать, що колишній його господар поміщик Сорокунець ревно дбав про чистоту джерела. Колодязь викладений зсередини каменем на всі 80 метрів углиб. А внизу, кажуть, тече підземна річка.

Нині тут — сліди руйнування. Тричі спускали в бездонню посудину, щоб зачерпнути хоч трохи рідини для лабораторних досліджень — не вдалося.

Втім, готується ретельне обстеження цього можливого джерела води для населення міста, повідомляє міська газета «Херсонський вісник».

ПОБИЛИ СКОВОРІДКОЮ

Лис був хитрий. Йому остогидло полювати в степу, і він здійснив кілька вдалих рейдів у курники селян Горностаївки. Та цього разу він нарвався...

Увечері в сарайчику подружжя Лонських сполошилися качки. Господиня Олена швиденько побігла туди і від побаченого на мить розгубилася: в приміщенні хазяйнував великий рудий лис. Він саме намагався вхопити качку. Побачивши хазяйку, блискавично змінив наміри і, користуючись розгубленістю Олени, побіг до виходу. Та він таки поплатився за нахабство: йому добряче перепало від господарки, в якої під рукою опинилася чавунна сковорідка.

Про цю пригоду повідомила газета «Сільські новини».

Іван КАЛИНИЧЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Херсонська область.

Мал. **Сергія ФЕДЬКА.**

У кого взяти?

Вельмишановні друзі шахтарі! Звертається до вас, до ваших сердець і розуму вчитель - пенсіонер, ветеран праці, колишній вибійник Дегтярського мідного рудника Свердловської області.

Мені доводилось працювати в різних вибоях, з різною вентиляцією і температурою. Особливо важко було у вибоях, де за місяць сірчана кислота роз'їдала не тільки шкіру, а й гумову робу. А в 40-градусні морози кліть ставала мертвою і на 140-й горизонт доводилося спускатися і підніматися по слизьких і обмерзлих драбинах.

Разом з нами працювали німецькі і румунські військовополонені, яких годували краще. Ще — кожного вечора кіно, концерти та інші розваги. На роботу і з роботи — з музикою. Вони всі дивувалися, що в них, колишніх ворогів, умови були кращі, ніж у кадрових шахтарів — місцевих жителів. Та ми не страйкували.

Знаю, вам нелегко. Багато вам обіцяють, а мало дають. Ідемо до ринку. А на ринку один хоче багато, а другий дає мало. Якщо дати всім більше, то в кого взяти!

Дорогі друзі! Я не закликаю вас до сліпої покори. Боріться, вимагайте і добивайтеся поліпшення ваших умов. Тільки не страйкуйте. Це може призвести тільки до розрухи.

Микола ГНЕСЬ,
колишній шахтар.
Бесідки Хмельницької області.

Гонорар прошу переказати у Фонд регіонального страйкового комітету Донбасу.

ВЕЛИКІ ПРОБЛЕМИ МАЛИХ ПІДПРИЄМСТВ

У Радянському районі Києва сьогодні зареєстровано вже понад 300 малих підприємств, та працюють поки що лічені одиниці.

За перспективним задумом, створення і розвиток малих підприємств зумовлені переходом до ринкових відносин, підтримкою підприємництва. Саме вони, на думку уряду країни, здатні певною мірою активізувати перебудову економіки, організувати додаткові робочі місця, забезпечити швидку окупність витрат, оперативно реагувати на зміни попиту.

Та з'ясовується, що економічна система поки що до такої зміни не готова. Ось лише деякі спостереження.

Уже з реєстрацією нових госпрозрахункових структур виникають проблеми, вирішити які дуже важко. Насамперед, це гострий дефіцит адміністративних та виробничих приміщень, недостатня законодавча та нормативна база. Невпевненість у завтрашньому дні змушує комерсантів відмовлятися від створення малих підприємств. Багато непорозумінь виникає також з їх реєстрацією на базі змішаної форми власності. Законодавством взагалі не передбачено порядок створення деяких МП. Це стосується, наприклад, товариств з обмеженою відповідальністю тощо.

Крім цього, значним гальмом у створенні МП на базі діючих структур є Постанова Ради Міністрів УРСР № 278, яка, на відміну від союзної, обмежує максимальну кількість працюючих у таких організаціях до 50 чоловік (за аналогічним союзним документом — 200 чоловік). У зв'язку з цим деякі підприємства відмовились від перетворення відокремлених філій, дільниць, цехів на окремі госпрозрахункові структури. Не створені ще й фонди підтримки малих підприємств. Місцеві Ради, які могли б піклуватися цим, поки що не наділені реальними правами і виконують лише функції спостерігачів.

Навіть коли мале підприємство створене і зареєстроване, це не гарантія його виробничої діяльності. Брак вільного ринку, сировини, матеріалів, устаткування зводить усі зусилля нанівець. Отже, повторюється сумна історія кооперативного руху? Схоже...

Ради і ринок

Чи не винятком серед таких МП Радянського району столиці є засноване Київським НДІ фармакології та токсикології мале підприємство «Барвінок», яке виготовляє медичні препарати з рослинної сировини. За рік діяльності прибуток «Барвінку» вже становить понад 200 тисяч карбованців. Це добре, що цілющих трав на луках та в лісах України поки що вистачає. А що робити підприємствам, які виготовляють одяг, взуття, працюють у галузі громадського харчування?

Ціни на сировину стрімко зростають, впливаючи на вартість виробів. Низька технічна база та висока собівартість не дає можливості МП вільно конкурувати з гігантами індустрії. Отже, виробництво товарів народного споживання є невигідним.

На думку заступника голови Радянського райвиконкому Києва Владислава Збуржинського, сьогодні вижити можуть лише наукові та проектні МП, які працюють на задоволення попиту великих державних підприємств та організацій. Наприклад, мале підприємство теплоенергетики та екології «Ексергія» займається розробкою та втіленням ефективних заходів щодо охорони навколишнього середовища. Сьогодні більшість заводів на госпрозрахунку, тому фінансування цілих міністерств (які раніше займалися подібними роботами) — зайва витрата. Тож і переходять на прямі відносини. Зваживши на це, завідуючий відділом київського державного проектного інституту «Промбудпроект», депутат районної Ради Юрій Хоренженко вирішив створити МП. Сьогодні замовлення на виконання робіт цим колективом лише на Україні становить більш як 110 тисяч карбованців. Росія, Молдова, Білорусія, Грузія, Латвія — ось неповна географія діяльності «Ексергії» за минулий рік. Та «Ексергія» — виняток. У більшості МП далі реєстрації справи не йдуть.

Хоча й передбачено у всіх статутах малих підприємств до 20—30 видів діяльності, — адже ніякої заборони чи обмеження немає, — проте більшість лише торгує комісійними книгами, квітами тощо. Сподіваються таким чином пережити цей складний період переходу до ринкових відносин. Далі, мовляв, займемося справжнім ділом.

Стало вже системою, коли кооперативи, відпрацювавши свій безподатковий період, переоформляються в МП, щоб знову два роки не сплачувати податку. Законом, звичайно, це карається, але немає у Радах відділу, який міг би контролювати такі махінації, шукати порушників.

Проблем багато. А виходу з цього тунелю невпевненості не видно. Хоча Радянський райвиконком і розробляє програму допомоги МП, але без союзних і республіканських законів, які стали б на захист нових госпрозрахункових структур, не обійтись. А для того, щоб ці закони почали працювати, необхідно, на думку Владислава Збуржинського, реально залучити райвиконкоми Рад до оцінки діяльності малих підприємств. Саме місцеві виконавчі органи повинні встановлювати розмір податку МП залежно від значення його продукції для населення району чи міста. А коли збільшиться відрахування в місцевий бюджет, це дасть можливість допомогти в організації асоціації малих підприємств, які в разі скрути одного з них, допомогли б розробити «районне держзамовлення». Зрештою, прискіпливо вивчити кон'юнктуру ринку, створити спільний з іншими районами міста комерційний центр і біржу сировини та матеріалів.

Андрій БОЄЧКО,
спеціальний кореспондент «Голосу України».
Київ.

Продовжуємо розмову

6 лютого 1991 року в «Голосі України» було надруковано статтю доктора економічних наук Анатолія Гальчинського «Грошова реформа». Одним з найнеобхідніших заходів, запропонованих автором для виходу України з економічної кризи, було введення паралельної власної грошової одиниці. Наші читачі теж виявили бажання висловитися з цього приводу. Тож публікуємо їхні листи.

ВТРАТИ ПЕРЕВИЩУЮТЬ

Коли на сесії Верховної Ради УРСР обговорювалось питання про скорочення робочого тижня на одну годину, пропонувалося зберегти заробітну плату на попередньому рівні. Але ніхто не висловився за те, щоб при сорокагодинному тижні залишити й попередню норму виробітку. Адже, скоротивши робочий день всього на дванадцять хвилин, ми нічого не втрачаємо, оскільки втрати робочого часу за один день сьогодні значно перевищують ці хвилини.

Крім цього, треба ж рахувати й економію. При підвищенні продуктивності праці зменшаться витрати на електроенергію, воду, знос спецодягу, інструментів, верстатів тощо. По Україні, таким чином, ці «заощадження» будуть досить значними.

І. ПІЦЕНКО,
робітник комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів імені В. І. Леніна.
Світловодськ.

КОГО МИ ГОДУЄМО?

У нас на підприємстві працюють 260 чоловік. Половина з них — на виготовленні продукції. Решта отримує лише зарплату. Одних тільки інженерно-технічних працівників більш як 50 чоловік. Тобто на кожного п'ятого робітника — «начальник». І зменшити їх кількість, здається, ніяк неможливо.

Вихід один — треба, щоб ми самі платили керівництву. Якщо воно нам потрібне, будемо тримати, а ні...

Д. РЕДЬКА,
робітник.
Сагунівка Черкаської області.

НАШЕ ЗОЛОТО

Чула про продаж іншим країнам 223 тонн золота, щоб на виручені кошти купити м'ясо, масло, олію та інші продукти. А скільки коштують ті продукти? Якщо плата добра, я готова вирощувати те м'ясо, тримати корову, робити масло. Навіщо ж золото віддавати за кордон?

Г. СВЯТЕНЬКА,
пенсіонерка.
Липовець Вінницької області.

ПОШТОВХ ДО СВІТОВИХ СТАНДАРТІВ

Підтримуючи в цілому пропозицію А. Гальчинського щодо введення української валюти паралельно з існуючими карбованцями, вважаю за необхідне зробити деякі зауваження.

По-перше. Автор статті пише, що «...збільшення в обігу грошової маси відбувається не тільки через додатковий випуск паперових знаків, а й через прискорення обігу... кожен прагне швидше їх витратити». Але ж обіг грошей може відбуватися лише через товари та послуги, проте виробництво товарів у нас не тільки не збільшується, а й навіть зменшується. Отже, немає підстав говорити про прискорення обігу грошей. Має місце інфляція, підвищення цін, відтак, і збільшення грошової маси. Змушений зауважити це тому, що якраз прискорення обігу всіх оборотних засобів виробництва, а отже, і грошей — явище позитивне. Його якраз і не вистачає нашій громіздкій господарчій системі для прискореного нагромадження національного продукту, національного доходу.

По-друге. Погоджуючись з пропозицією здійснювати емісію республіканських грошових одиниць під товари та послуги підвищеного попиту, я додав би сюди конкретно які саме товари — м'ясні, хутряні, шкіряні та деякі інші вироби — адже їх виробництво найлегше довести до рівня світових стандартів, одночасно заохочуючи ці важливі галузі.

Вводячи валюту поступово, паралельно з існуючими карбованцями, пропоную видавати зарплату частково валютою всім працівникам для придбання зазначених продуктів і більше тим, хто дає продукцію на рівні світових стандартів. Ця частка зарплати має поступово розширюватися до повного витіснення старих грошей.

Однією з найбільших проблем під час грошової реформи буде потреба великої кількості талановитих і неодмінно обізнаних з економічною наукою, організацією праці та управлінням виробництвом людей. Їх необхідно готувати, навчати заздалегідь і навіть за кордоном. Водночас із звільненням виробництва від різних пут регламентації, з уведенням ринкової конкуренції, розумною фінансовою політикою це стане запорукою подальшого поступу.

Юрій ЛИСЕНКО,
інженер-економіст.
Київ.

АРГУМЕНТІВ ЗАМАЛО

Аргументи автора щодо паралельного обігу двох грошових одиниць, на мій погляд, не переконують. Бо самостійна валюта — ознака вільної в економічному відношенні країни. На жаль, Україна інтегрована в загальносоюзну економічну систему. Адже бюджетна система Союзу складається з трьох частин: бюджету Союзу, бюджетів республік, бюджету соціального страхування. Останній є прерогативою виключно союзного закону і відсутній у республіканському. Отже, рано поки що казати про вільну в економічному відношенні Україну.

Не зовсім зрозуміла й аргументація А. Гальчинського щодо введення паралельної валюти. У його статті сказано: «Все це засвідчує, що грошову систему треба змінювати не за допомогою подальшої централізації, а навпаки. Спочатку автономної стабілізації, а потім зближення... з моєї точки зору, треба переходити до паралельного обігу двох грошових одиниць». І далі автор подає приклади існування паралельних валют у 20-х роках — червінця й радзнаків. Але ж ті паралельні валюти вживалися в межах однієї економічної системи — Радянської Росії.

Введення паралельної валюти в економічно несамостійній Україні призведе до становища, подібного до того, що склалося після введення купонів — вони чомусь не інкасуються, не мають статусу документів, суворого обліку.

Погоджуюсь з тим, що введені законодавчо гроші України — справа серйозніша, ніж купони, талони тощо. Навіть якщо гроші «...мусять бути розраховані лише на покриття найбільш дефіцитної частини обігу товарів та послуг...», то в якій кількості ці гроші друкувати? І як здійснюватиметься продаж особливо дефіцитних товарів — на карбованці та нову валюту разом або окремо на валюту?

Тож буде зростати кількість як одних, так і других грошей, бо валюта повинна бути єдина в нормально діючій економічній системі, і, в свою чергу, бути незалежною.

Г. ЧЕРНІКОВ,
Москва.

Хірургам потрібна... операція

«У Києві важко захворів міський Центр хірургії печінки, жовчних протоків та підшлункової залози. Попередній діагноз — дистрофія приміщення Центру. Призначене лікування — реконструктивний ремонт — полегшення не принесло. Дефіцит «медпрепаратів» ускладнив хворобу: з'явилися небезпечні симптоми типового соціалістичного довгобуду. Прогноз несприятливий. За життєвими показаннями необхідне оперативне хірургічне втручання...»
(З історії однієї хвороби).

П'ЯТИЙ корпус 14-ї міської лікарні (відомої в народі як Жовтнева) давно вже дихав на ладан. Побудований за царя-батюшки, він ще зберігав якісь ознаки колишнього благополуччя, коли цінувалась добротність речей, а не перевиконання плану, але зловісні тріщини на стінах і стелі невблаганно розповзалися, наче рани, незатягнуті міцним хірургічним швом. Лікарі не знали, що більше загрожувало пацієнтам: постопераційні ускладнення чи уламки штукатурки, які всупереч правилам асептики й антисептики могли в будь-який момент впасти на порізані животи. Керівник Центру доктор медичних наук професор, лауреат Державної премії СРСР В. Земськов марно доводив батькам міста про необхідність ремонту. «Багато хочеш, ще молодий», — відмахувалися «батьки», наче Володимир Сергійович обрав об'єктом реконструкції не злощасне приміщення, а самого себе. Нарешті справа, про неможливість якої так довго говорилося, здійснилась! Корпус № 5 закрили на ремонт, а Центр тимчасово розмістився в кількох районних лікарнях. Спеціалісти вважали, що «в приймах» не доведеться засиджуватися: на їх долю випадала левова частка операцій по місту, а тут, по суті, Київ позбувався міської лікарні хірургічного профілю. За логікою так не могло довго тривати.

Але логіка виявляється не найкращим аргументом, коли мова заходить про ремонт. По-перше, виділили на нього суму як на наші інфляційні часи просто мізерну. По-друге, нині гроші без виділених фондів — папірці, не більше. І доки професор Земськов, визнаний зарубіжними колегами як «сенатор очеревини», спішно здобував більш престижне для нашого суспільства звання «почесного шукача» будівельних матеріалів, «реставратори»... знищили саме ті добротні «царські» — деталі, які ще довго могли служити владі-наступниці. Навіть бронзові ручки позникали, наче «революційно настроєні» будівельники зібралися зводити не лікарняний корпус, а новий світ. Очевидно, не поступилися принципами і винесли те, що потрапило під руку.

Уже більш як два роки об'єкт реконструкції руйнується «до основанья, а затем», за традицією, все відкладається на прекрасне майбутнє. Слава Богу, хірурги зрозуміли: «Хочеш жити — вмій крутитися», Хочеш, щоб жили твої пацієнти,— вмій знайти гроші, цеглу, цемент.

— Ми організували госпрозрахунковий центр підвищення кваліфікації хірургів, — розповідає Володимир Сергійович,— створили мале підприємство «Медикол», налагодили партнерські зв'язки з кількома асоціаціями, виробничими об'єднаннями, спільними підприємствами. Це все, правда, тільки гроші. А ось асоціація Агробуду «Київ-90» — то вже валюта, цегла, цемент. Саме те, що нам треба...

Увійшовши в постачальницький раж, хірурги-«багатоверстатники» створили при асоціації «Київ-90» науково-практичний медичний центр (керівник професор Земськов), знайшли вихід на Німеччину. Мюнхенські компаньйони на відміну від земляків одразу оцінили, з ким мають справу: професіонали, як рибалки, один одного бачать здалека.

— Добре, ми вам протягом року зробимо ремонт,— пообіцяли. (А капіталістичне слово не наше рожеве «завтра»: сказали — можна вірити). — Обладнаємо лікарню найсучаснішою апаратурою, навіть магнітно-ядерний резонатор завеземо. Але...

Капіталісти не були б капіталістами, якби прискіпливо не докопувалися до суті справи. Приспічило їм знати, хто господар отого корпусу, в який мають вкладати свої гроші.

Хто господар? Звісно, народ. Не розумієте: «Хто саме з народу? Конкретно». А як їм конкретно сказати? Головлікар Жовтневої лікарні? Хороша людина Катерина Степанівна Паламарчук, завжди допоможе. Але, за правилами, як тільки мова заходить про капітальні вкладення у валюті, головний лікар уже не господар. Над нею стоїть міське управління охорони здоров'я. Також, виявляється, не господар. Далі — міністерство республіки, але ще вище — союзне. А там не дрімають: валюта? Давайте сюди. І все. Плакали наші марки. Майже як у Шолома Алейхема: чекали на Месію, а з'являється урядник.

Майно, яке належить усім, часто буває нічиїм. Але це зараз зруйнований корпус нікому крім Центру хірургії не потрібний. А як тільки його побудують — і як побудують! — з'явиться за доброю нашою традицією тисяча претендентів, які будуть доводити, що це приміщення хірургам належати не може — занадто розкішне. Краще віддати «представницьким» організаціям — якійсь асоціації чи спільному підприємству. І, будьте певні, таки віддадуть.

Ось чому обережні німецькі партнери вимагають чітких гарантій: вони вже мали справу з нашим народом-господарем.

Співробітники Центру хотіли взяти приміщення в оренду, але знову перешкодила... «молодість» Земськова. (До речі, Володимиру Сергійовичу за п'ятдесят). Чомусь усі причетні до вирішення цієї справи забувають, що професор побивається не над власною дачею, а лікарнею для людей. Центр потрібен хворим більше, ніж хірургам. І «в приймах» вони одержують свою зарплату, а ось пацієнти-квартиранти потерпають від поганих умов. «Команда» Земськова береться за найскладніші операції, тут зібрані блискучі хірурги-особистості, летальність тримається на найнижчих показниках, а це швидко розноситься між кандидатами на операційний стіл. (Між іншим, 35 тисячам киян встановлено діагноз «жовчнокам'яна хвороба». Це тільки встановлено!). Фраза «оперований в Центрі Земськова» звучить гордо, але, на жаль, рідше, ніж могла б звучати.

Наша система — як театр абсурду. А в медицині — як абсурд в квадраті. Замість того, щоб діставати камінці з жовчного міхура чи нирок, хірурги дістають... цеглу. І, найстрашніше, це нікого й не дивує, навпаки, ще чиняться перешкоди: щоб «не були такими розумними».

— Пішов я ще раз по вищих інстанціях,— каже Володимир Сергійович. — Розпач бере: нарешті знайшли вихід, а нас знову не «пускають». Ну що це таке? Кажу, міська хірургія тепер потрібна не тільки народу, а й номенклатурі. Привілеї ваші помалу тю-тю. Та й що Феофанія? Як у частівці співається: «Підлога паркетна, лікарі анкетні». Припече — до нас попроситеся. Сміються: «А й справді до вас».

Поділа «агітація» чи таки повернули на краще часи — справа, здається, зрушила з місця. І в управлінні охорони здоров'я, і в міністерстві, і в міськвиконкомі погодилися: Центр хірургії, асоціація «Київ-90» і мюнхенські партнери можуть стати співвласниками «нічийного» корпусу на правах орендарів чи акціонерів. (Вигода не тільки капіталістичним «акулам», а в першу чергу українському місту). Погодились у принципі. Але підвести правову основу під свою згоду не поспішають — ніхто не знає, як це юридично оформити на папері. Кажуть, не було прецедентів.

— Розумієте: ми звикли мислити масштабними категоріями, — обурюється професор. — От якби мова йшла про завод-гігант! А це всього-на-всього якийсь лікарняний корпус. Варто здіймати галас... А за «малим» — три-чотири тисячі людей на рік. Два роки простояли — шість-вісім тисяч до нас не потрапили. Плюс ще п'ять тисяч не пройшли обстеження. Родичі страждають. Переживають друзі — ще кілька тисяч додайте. А кричимо «людський фактор», «соціалізм з людським обличчям». Та яке там обличчя!

Навіть найбільші «патріоти» змушені погодитись: на Заході рівень медицини вищий. Але ж, мовляв, і обдирають, як липку. Сучасне лікування «там» справді вимагає великих грошей. Їх дають... «експлуататори»: по-перше, вкладати кошти у милосердя дуже престижно; по-друге, зменшуються податки. Цікаво, яке обличчя має капіталізм?

Вітчизняним медикам також потрібна підтримка. Тим більше потрібна... На відремонтованому корпусі професор Земськов обіцяє повісити таблички: нам допомогли такі-то. Гей, хто хоче прославитись?

І ще. Міський Центр хірургії звертається через нашу газету до фахівців, правознавців: хто порадить, як зробити договір про передачу корпусу № 5 партнерам юридично достовірним. Оголошується заочний консиліум.

Поки що зруйновані стіни стирчать врізнобіч, як поламані ребра. Хірурги чекають на операцію. Дуже чекають. Бо не можуть чекати хворі.

Людмила КОХАНЕЦЬ,
спеціальний кореспондент «Голосу України».

ФРАЗА «ОПЕРОВАНИЙ В ЦЕНТРІ ЗЕМСЬКОВА» ЗВУЧИТЬ ГОРДО, АЛЕ, НА ЖАЛЬ, РІДШЕ, НІЖ МОГЛА Б ЗВУЧАТИ.
НАША СИСТЕМА — ЯК ТЕАТР АБСУРДУ. А В МЕДИЦИНІ — ЯК АБСУРД В КВАДРАТІ. ЗАМІСТЬ ТОГО, ЩОБ ДІСТАВАТИ КАМІНЦІ З ЖОВЧНОГО МІХУРА ЧИ НИРОК, ХІРУРГИ ДІСТАЮТЬ... ЦЕГЛУ. І НАЙСТРАШНІШЕ, ЦЕ НІКОГО Й НЕ ДИВУЄ, НАВПАКИ, ЩЕ ЧИНЯТЬСЯ ПЕРЕШКОДИ: ЩОБ «НЕ БУЛИ ТАКИМИ РОЗУМНИМИ».

Фото Івана ТИТАРЕНКА.

Резонанс

ТАК І ЖИВЕМО

Прочитав я в «Голосі України» бесіду кореспондента з головою Республіканської ради ветеранів війни і праці В. Клоковим і вирішив відповісти на його запитання про те, як живуть фронтовики - ветерани.

У селищі Дмитріївка Бахмацького району Чернігівської області колишні учасники війни живуть, шановний Всеволоде Івановичу, м'яко кажучи, не дуже весело. Допомоги їм у забезпеченні продовольчими чи промисловими товарами немає ніякої.

— Чому так? — запитав голову нашої селищної Ради М. Євтушенка. І почув у відповідь:

— Чернігівщина — бідна. Вона не може дозволити собі таке, як у Росії.

Певну допомогу подає нам голова місцевого колгоспу імені Н. Крупської М. Лобода. Він — єдиний тутешній «багач» — виділяє нам щороку по 70 кг зерна.

Що ж стосується голови селищної Ради, на мій погляд, йому все байдуже. Ось, скажімо, такий приклад. Свого часу одна з військових частин виділила для селища самохідну установку САУ-152. Доки вона була справна, її використовували, а як зламалася — уже четвертий рік стоїть на паливному складі, як нікому непотрібна. А це ж 48 тонн металу! І всім байдуже!

Не подумайте, що цей лист — скарга! Ні! Я пишу, щоб люди зрозуміли, який настрій нині у нас, фронтовиків.

І. РЄЗНІКОВ,
ветеран війни.

ЧОМУ МІЛЬЙОНЕРИ БОЯТЬСЯ СМЕРТІ

Справи кримінальні

Одного разу, проїжджаючи центром Афін на автомобілі, я помітив, як з машини, що йшла поруч, мені робить знаки людина в чорному костюмі і темних окулярах. Вона сиділа поряд із шофером. В її руці був затиснутий пістолет. Позаду сиділо ще двоє так само одягнутих людей і також у темних окулярах.

Скажу відверто: злякався. Хто вони? Терористи? Агенти спецслужб? Але чому загрожують із машини пістолетом у центрі міста? Та ще іноземному журналісту? Машина з підозрілими відстала, потім знову наздогнала, але тепер людина з пістолетом посміхалася. Тільки тоді я впізнав його. Це був знаменитий у Греції мільйонер Аргіріс Сальяреліс. Він — президент популярного футбольного клубу «Олімпіакос», який тренує відомий у минулому радянський спортсмен Олег Блохін. Одного разу, коли брав інтерв'ю в Олега, я познайомився з А. Сальярелісом.

Навіщо ж мільйонеру потрібен був такий маскарад? Чому він сидить поряд із шофером, а не там, де належить мільйонеру, — на задньому сидінні? Чому їздить з пістолетом? Відповідь напрошується сама собою. За пару днів до цієї зустрічі терористи із підпільного угруповання «17 листопада» вчинили замах на відомого промисловця Вардіса Вардінояніса. Замах виявився невдалим. Але злочинці пригрозили, що «скоро» вчинять новий напад. Вони вже вбили і поранили кількох визначних політичних діячів і промисловців, отже загроза звучить цілком серйозно.

— Так, — признався мені потім А. Сальяреліс, — собаче життя. Ні вулицею пройтись, ні погуляти в парку. Завжди з охороною, завжди з пістолетом. А що робити?

Бояться мільйонери не тільки терористів. Бояться викрадачів, які можуть захопити за викуп їх самих або їхніх дітей. Такі випадки вже були в Греції. Але найчастіше — в сусідній Італії, куди багатії, як правило, їздять на відпочинок. Отже, і відпочивати їм доводиться в супроводі охоронців, і спати з пістолетом під подушкою.

Проте, незважаючи на охорону і на ізольований спосіб життя, в сім'ях мільйонерів час від часу трапляються таємничі смерті. Так, за зовсім нез'ясованих обставин загинули двоє нащадків одного з найзаможніших людей у світі, нині покійного Арістотеля Онасіса. Його син Олександр загинув в авіаційній катастрофі, а його дочку Христину привезли мертвою з Аргентіни. Підозрюють, що вона або покінчила життя самогубством, прийнявши велику дозу ліків, або була отруєна.

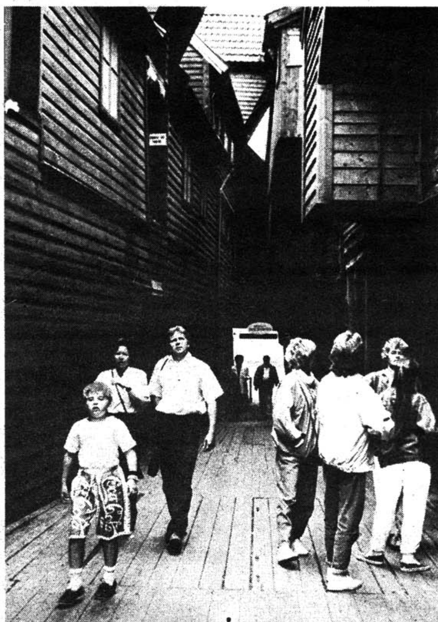
Про загадкові обставини смерті дружини грецького судновласника - мільярдера Ставроса Ніархоса повідомив днями тижневик «Тахідромос». Журнал не виключає можливості, що відповідальність за смерть дружини, яка загинула 20 років тому, несе сам легендарний «грецький Крез» (нині теж покійний).

Смерть його дружини була віднесена тоді на рахунок нещасного випадку, проте, тепер з'ясовується, що пілот літака, який перевозив труп Євгенії Ніархос в Афіни, загинув в авіакатастрофі, а лікар, який її оглядав, покінчив з собою. Чи не занадто багато «випадкових смертей»? Що за трагедія розігралася в травні 1970 року на «особистому» острові сім'ї Ніархос Спецупола в Егейському морі? На це запитання до цього часу немає ясної відповіді.

Що ж несуть людям великі гроші? Адже сім'ї Ніархос і Онасіс найзаможніші в Греції і в світі. Невже тільки смерть і одні тільки страхи? Ні, звичайно. Смішно було б жаліти мільйонерів, коли в багатьох країнах світу нелегко живеться мільйонам простих людей. Однак те, що відбувається з грецькими мільйонерами, ще раз підтверджує стару і просту істину: «не в грошах щастя».

Володимир МАЛИШЕВ.
Афіни.

Фотоінформація

КРАСА І КОРИСТЬ

Норвегія славиться старими будівлями з дерева, вкритими черепицею. Старі райони міста Бергена приваблюють не тільки туристів, а й місцевих жителів. У затишних кав'ярнях можна посидіти за чашечкою запашної кави, поласувати екзотичними фруктами, поґомоніти з друзями. Окрім вечірніх та нічних закладів, де переважає молодь, тут є безліч малих ресторанчиків, які пропонують сімейні обіди. У вихідні та святкові дні тут проводяться міські театралізовані свята і концерти. Такі мальовничі куточки, створені майстрами-умільцями, є окрасою міст Норвегії.

Фото ТАРС.

Феміда — богиня алкоголіків?

У США опубліковано висновки досліджень, проведених загальнонаціональною асоціацією, яка об'єднує в Штатах представників професії адвоката. Виявилося, що майже кожний п'ятий американський адвокат страждає від прихильності до алкоголю або до якогось іншого наркотику.

Цей показник приблизно вдвоє вищий порівняно з даними про розповсюдження алкоголізму і наркоманії серед представників інших вільних професій. Автори дослідження підкреслюють, що до алкоголізму однаково схильні і чоловіки і жінки, які обрали юридичну кар'єру. Зокрема, встановлено, що приблизно 20 відсотків представниць слабкої статі, які присвятили своє життя служінню Феміді, за день шість-сім раз прикладаються до пляшки.

Ці цифри якось не в'яжуться з уявою про адвоката як про людину, яка крім ерудиції і красномовства повинна володіти неабиякою витримкою. Проте мова йде лише про уявний парадокс. «Професія юриста пов'язана з великим стресом, — говорить директор програми допомоги юристам, яку здійснює Нью-Йоркська асоціація адвокатів, Рей Лопес. — Якщо справа виграна вами, — ви герой, а якщо програна, — козел відпущення». Крім психічних навантажень, часто поштовхом до зловживання спиртним служить розчарування своєю роботою. За словами Лопеса, «реальна діяльність юриста — зовсім не те, чому навчають на юридичному факультеті».

І все ж, гадають спеціалісти, нещастю можна допомогти. Зараз у США діють близько 60 великих спеціалізованих організацій, мета яких — допомогти суддям, адвокатам і представникам інших юридичних професій позбавитись згубного потягу до алкоголю. Практикуються, наприклад, «ділові зустрічі», учасниками яких стають, з одного боку, юрист, який став жертвою «зеленого змія», і з другого, — люди, з якими його дуже багато пов'язує, — дружина, колеги, постійні клієнти. Часто саме такі бесіди стають першим кроком до вилікування, за яким настає повернення до нормального життя.

Що ж стосується штату Нью-Йорк, то тут схильні до спиртного адвокати можуть одержати ділову пораду з «екстреної лінії зв'язку», набравши спеціальний телефонний номер. На відміну від багатьох інших послуг, які надаються в США по телефону, ця безкоштовна. Якщо брати за основу загальнонаціональні статистичні дані, то з 92 тисяч адвокатів, які практикують у штаті, принаймні 18 тисяч хворіють на алкоголізм і наркоманію.

Юрій КИРИЛЬЧЕНКО.

ТЕЛЕФОНИ РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ:

Головний редактор — 446-92-11

Заступники головного редактора — 446-70-42, 446-91-16, 446-91-37, 446-91-96.

Відповідальний секретар — 446-72-63.

Завідуючий корсіткою — 446-60-22.

Відділи:
міжнародний — 446-91-20,
листів — 441-88-28,
економіки — 441-88-07,
аграрний — 441-86-18,
парламентський — 441-84-52, 441-85-64,
охорони здоров'я — 441-88-06,
соціальних питань — 441-88-55,
екології — 441-88-58,
культури — 441-86-44,
спорту — 441-88-08,
інформаційний — 446-61-13,
історії України — 441-88-62,
військових питань — 441-88-52,
реклами — 441-89-44.

НАД НОМЕРОМ ПРАЦЮВАЛИ:

Заступник головного редактора — Анатолій Горлов.

Черговий редактор — Віктор Жежера.

Автори макета — Анатолій Мироничев, Леонід Підлужний.

Випусковий — Леонід Клюско.

Оформлення — Володимир Кисельов.

Коректори: Тамара Баштанник, Наталія Власик, Людмила Морозова, Антоніна Сильверстова, Людмила Нессена, Любов Станачич, Людмила Терещук.

Верстальники: Тетяна Балюк, Алла Будникова, Марія Сополюк, Ольга Яценко, Анатолій Артеменко, Сергій Скаженюк.

Лінотипісти: Віктор Процун, Раїса Гринюк.

* * *

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна» 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 60955.

Тираж 166.300.

Передплатна ціна на рік 19 крб. 80 коп.

Зам. 03150631.

Експрес-новини

Голова партійно-державного керівництва Албанії Раміз Алія втратив місце в парламенті внаслідок перших в країні демократичних виборів. Спостерігачі відзначили високу активність виборців — за перші дев'ять годин проголосувало 80 відсотків з двох мільйонів, внесених до списків. Останній раз вибори на багатопартійній основі проводилися в країні 23 роки тому.

* * *

Лише за попередніми даними двоє загинули, кільканадцять чоловік поранено внаслідок останнього зіткнення між сербами й хорватами. Між тим, колективне керівництво країни — Президія Югославії опублікувала заяву, в якій сказано, що зіткнення між сербами й хорватами припинилися.

* * *

Урядові війська Шрі - Ланки розгорнули широкомасштабний наступ проти найчисельнішого угруповання тамільських повстанців — так званих «тигрів». У результаті останньої сутички в джунглях загинуло до 50 повстанців і 28 солдатів урядових військ.

* * *

У Румунії оголошено про підвищення цін на продукти харчування. Відповідно до рішення уряду, яйця, хліб, масло, молоко стануть тепер вдвічі дорожчими.

* * *

У Малі полковника Амаду Тумані Туре призначено главою нового перехідного комітету національного порятунку.

* * *

Поліція ПАР повідомила, що в провінції Наталь знайдено ще 8 вбитих негрів. Це трапилось через день після того, як лідери ворогуючих негритянських угруповань на зустрічі з керівниками Африканського Національного Конгресу пообіцяли, що зіткнення будуть припинені.